

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ואלה תולדות יצחק בן אברהם (בראשית כה. יט)

כתב מהר"ס אלנדאף זצ"ל בספרו 'עץ החיים': הנה יש לשית לב למה כפל הכתוב אברהם הוליד את יצחק. היה מספיק בדבור ראשון? ועוד וכי אין אנו מודים שהוא בנו? ואם נאמר שהוא בשביל אומות העולם כדי שיאמינו שהוא בנו, אין אנו צריכים להודאתם ולא ניתנה להם התורה, ודי בהם במה שכבר ניסו ביניקת בניהם והודו שהוא בן אברהם ושרה? ולא עוד קלסתר פניו יוכיח? ואם נאמר שהוא בשביל ישראל, הלא אנו מאמינים בתורה ומיוחסים באבות?

אלא ידוע שהכתוב בא ללמדנו שאין נקראים תולדות, אלא אם הם הולכים בדרכי אבותיהם נקראו תולדותיהם, וזהו מאמר רז"ל גיל יגיל אבי צדיק גילה אחר גילה, הדא הוא דכתיב (משלי י, ו) 'עטרת זקנים בני בנים ותפארת בנים אבותם', ונרמז בפסוק, כי ר"ת של פסוק במספר קטן עולה כ"ב, וס"ת של פסוק עם תיבותיו והכולל בגי' תרי"ג מצות. ללמדך מה שנאמר באברהם אבינו (וימא כה) שקיים כל התורה אפילו עירוב תבשילין, כך יצחק בנו, לפיכך "אברהם הוליד את יצחק" כמותו, מכאן מוכח שלא יחשבו תולדות, אלא אם הם הולכים בדרכי אבותיהם תורה ומצות, אזי נקראים תולדות, גם אמרו אברהם הוליד את יצחק, אפשר שזוהי הכוונה כמו שאמרו רז"ל, כי מכח האב ניתן בכך, אור המקיף מהאב, ואור הפנימי מהאם, ואם נתכוונו שניהם לטובה לשם המצווה אז יהיה הולד צדיק גמור, וכן להיפך, אבל העיקר כח האב, לכך כתיב אברהם הוליד את יצחק. ודוק, עכ"ל.

אבותינו הקדושים יהודי תימן, מי שלא הלך בדרך ה' היו אומרים עליו שהוא 'אישתמד', כלומר נהיה גוי, אינו קשור לעם היהודי. וכמו שכבר פעם כתבתי על יהודי עולה מתימן שהתגורר באשקלון והתארחתו אצלו, ושאלני על אדם מסויים מה אתו. והשבתיהו שעזב את הישיבה והלך לצבא. הפטיר המארת, הוא כבר לא יהודי? אמרתי לו הוא ב"ה עדיין שומר תורה ומצוות, אך יצרו גבר עליו והלך לצבא ב"מ, ע"כ. זו היא מדת התורה, או שאתה יהודי או גוי! אין באמצע.

גם המציאות מעידה, למי יש נחת רוח, למי שבניו הולכים בדרך התורה. ולא פעם ולא פעמיים, משוחחים עימי אנשים, אשר מהלכים על שתי הסעיפים או שהם בכלל אינם הולכים בדרכי השי"ת, ובשעת גילוי לבם מודים בפה מלא, שרק מהנכדים שלהם השומרים תורה ומצוות יש להם נחת רוח, והבן.

עכ"ז מצינו שיצחק אבינו על אף שמדתו דין, יחסו לבנו עשו הרשע היה יחס של אהבה. וטעם הדבר כתב מוהר"ר שלום שבזי זצ"ל בספרו 'חמדת ימים' וז"ל: 'ויאהב יצחק את עשו' (בראשית כה. כח), כדי לקרבו, אמר ומה אם כשאני מקרבו מעשיו רעים, קל וחומר אם ארחקנו, עכ"ל. ללמדנו שכל מה שאפשר להציל גם בילד שלא הולך בדרך השי"ת, יש לעשות ולנסות להציל (ופשוט שאין כוונתנו שיבוא זה על חשבון שאר בני הבית ח"ו, ואכמ"ל). וגם זו היא מדת אבותינו כשעלו ארצה והממשל העביר את בניהם על דתם, עכ"ז קירבו, ובזכות זה נכדיהם שראו זקניהם שבו בתשובה מחמת זה, כפי שיפרו לי הם בעצמם.

פניני הלכה

כיצד הכנסת ספר תורה חדש לבית הכנסת

כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בספרו 'שלחן ערוך המקוצר' (וירד סי' קס"ה סעיף כה. הכתב הלא מודגש הוא תוספות מהענין יצחק שם) בזה"ל: המנהג להכניס ספר תורה חדש לבית הכנסת, ביום שבת קודש דוקא בגמר תפילת שחרית. ומכניסים אותו תחילה להיכל קדשו, ואח"כ מוציאים אותו לקרות בו [עץ חיים דף קל"ח ע"א, וכתב שהוא על פי סוד גדול, ועיין בפרדס ע"כ]. ולכבוד המצוה, יש מקומות נוהגים לעשות סעודה בערב שבת זו לפני הצהריים, שמזמין אליה בעל הספר את כל קרוביו ומיודעיו ווקצת נהגו לעשותה ביום חמישי. ולפי מה ששמעתי יש מעט מקומות שנהגו לעשותה אחר כך, במוצאי שבת או ביום ראשון. ויש מקומות שלא נהגו לעשות סעודה כלל. ובליל שבת באים הקרואים ומקבילים שבת ערבית בביתו, וכן שחרית שבת. בזמן הסעודה והתפילות, נמצא הספר אֶתֶם, מונח על גבי דבר גבוה, בְּצַד אותו החדר. סיימו תפילת שחרית, נושא בעל הספר אותו על זרועו וויש נוהגים לכבד אדם חשוב מן הנמצאים שם לנשאו. או אחרי שהוציאו בעל הספר מן הבית, מעבירים אותו כל כמה צעדים מאחד לחבירו. ובזמנינו כאן יש שנוהגים אחרי שהוציאו הספר מן הבית, למכור זכות נשיאתו כל כמה צעדים, והתשלום לביהכ"נ, או לצורך מצוה אחרת לפי העניין. ולפי מ"ש לקמן הערה קכ"ט ליתן סימן

המשך בעמוד הבא

יבורך מפי עליון ידידנו אהובינו מתומכי הת"ת מידי הודש בחדשו, ואף נתן ומוסיף כאשר יש ביכלתו, הלא הוא מיודענו ה"ה חיים אהרון הי"ו. ימלא השי"ת כל משאלות לבו לטובה, ויאריך ימים ושנים על אדמתו, בבריאות איתנה ועוורא מעליא עם כל בני ביתו, ויזכה לכל מדה טובה ולתורה מרובה.

מחידושי רבותינו

ויעתר לו ה' (בראשית כה. כא)

פתרונות לשבת 'חיי שרה'
אחודה חידה! אליעזר זקן ביתו, אך באמת לא היה זקן, ומאידך זקן בחכמה דולה ומשקה מתורת רבו. מי בתמונה? שבוע אחרון לפתרונה!

אחודה חידה!
מכרה פעמיים בפסוק אחד
אחת עקומה ואחת ישרה
והיא לא אות
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

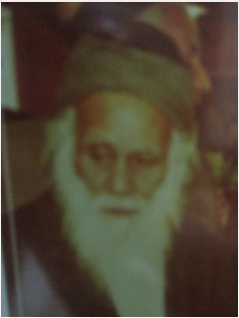
יבמות דף ס"ד ע"א. א"ר יצחק יצחק אבינו עקור היה שנאמר ויעתר יצחק לה' לנוכח אשתו על אשתו לא נאמר אלא לנוכח מלמד ששניהם עקורים היו אי הכי ויעתר לו ויעתר להם מבעי ליה אלא שאינו דומה כו' פירש"י ז"ל בשלמא אי אמרת תפילת יצחק על אשתו היתה היינו דכתיב ויעתר לו כמו שהיה מתפלל עליה ותהר רבקה אלא אי אמרת על עצמו היה מתפלל לנוכח אשתו משמע ששניהם היו צועקים זה מול זה ויעתר להם מבעי ליה ע"כ: וקשה דאפי"ה עדיין הקושיה במקומה עומדת דויעתר להם מבעי ליה כיון דכל אחד היה מתפלל ע"ע דאה"נ דיצחק נענה ונרפא מעקרותו מ"מ רבקה לא נענה ואפשר שיהיו לו בנים מאשה אחרת ולא מרבקה ואנו רואים שגם רבקה נרפא מעקרותה שילדה ובודאי שנתקבלה תפילתה וא"כ ויעתר להם מבע"ל.

ואף די"ל דמ"ש בש"ס אינו דומה כו' ר"ל דלעולם דגם תפלתם נתקבלה אבל הכתוב תלתא ב' לפי שהיה צדיק בן צדיק כמ"ש רש"י ז"ל התם ע"ש מ"מ כיון דבאמת נתקבלו הב' תפילות מאי הפרש היה בין תפילה זו לתפילה זו.

אלא יובן עמ"ש במדרש לנוכח אשתו מלמד שהיה יצחק שטוח כאן והיא שטוחה כאן א"ל רבש"ע כל בנים שאתה עתיד ליתן לי יהיו מן הצדקת הזאת אף היא אומרת כן, ע"כ נמצא דכל אחד היה מתפלל על עצמו ועל חברו, ובוזה א"ש שיצחק נענה על תפילה שהתפלל ע"ע ועל אשתו ורבקה לא נענה על תפילתה לפי שאינו רומה כו'.

(דברי שלום למהר"ר שרעבי זצ"ל דף קפ"ג)

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לרפואת דוד בן יאיר בתוך שכחע"י

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

לעניין השמחה והסעודה לכבוד מצוה זו מן האמור בדוד, ממילא יש סמך גם לזאת מן האמור שם (שמואל ב' ו' י"ג) ויהי כי צעדו נושאי ארון י"י ששה צעדים, ויובח שור ומריא. ואין אצלנו המנהג להוליך הספר תחת חופה. להוליכו משם לבית הכנסת, וכל הקרואים מלווים אותו מעת יציאתו. ואומרים שירות ותושבחות מן העניין, כגון פיוטי שמחת תורה, וזה דוקא אם הרחובות נקיים מטינוף. הגיעו סמוך לחצר בית הכנסת, יוצאים לקראתם הקהל שהתפללו בבית הכנסת (שהמתינו להם בסוף שחרית) עם כל ספרי התורה שבהיכל בזרועותיהם להקביל את הספר החדש. ויש מקומות שלא נהגו כן, אלא כולם מתפללים בבית הכנסת הן ערבית והן שחרית, אלא שבסוף תפילת שחרית יוצא בעל הספר וכעשרה אנשים עמו לביתו להביא הספר, ושאר הקהל יוצאים לקראתם עם הספרים שבהיכל. וכשהם נפגשים, אומרים בשמחה רבה פיוט מיוחד לזה, אהוב נגלה על הר סיני ונתן תורה לישראל וכו' ברוך נגלה וכו' גבור נגלה וכו', פתב כתופתה מיכאל וכו'. ויש נוהגים להקיף אז בספרי תורה שבידיהם את הספר החדש פעם אחת שם בחצר. ונכנסים אח"כ לבית הכנסת בעודם ממשיכים באמירת הפיוט עד אות תי"ו. ואומרים והללו-יה זמרי למלכך וכו' תוך כדי החזרת הספרים למקומם בהיכל, וכן מניח בהיכל את הספר החדש כנוכר לעיל. ואז פותח החזן אתה הראת וגו' ומוציא הספר החדש. ואחר שמניחו על התיבה, אומרים פיוט אצולה לפנים ויחלק מן הדברים נזכרו בקצת שניונים בענף חיים דף ט"ו אות ל"ז, ובסערת תימן דף ק"ח ק"ט, ועוד. וכל סדר הכנסת ספר תורה האמור, נוהגים לא רק כשהספר חדש ממש, אלא גם כשהוא ישן, הואיל שזכה וקנה אותו בעליו ומכניסו לבית הכנסת. וזולתי הקריאה מידי שבת בשבתו שהזכרנו בסעיף הקודם, שאינה נוהגת בו, כיון שכבר הוגה כשהיה חדש. ויש נוהגים להעלות כל האורחים שבאו לכבוד הספר תורה בזה אחר זה. ולא נהגו שיברך בעל הספר שהחינו, עכ"ל.

עוד כתב בעיני יצחק (שם אות קל"א): בקהילות אשכנז נהגו שהסופר מניח מלכתוב כמה תיבות בסוף התורה, או עושה אותן חלולות או מפוסקות, ובעל הספר מכבד תלמידי חכמים ואנשים חשובים להשלים אותם, סמוך להכנסת הספר לבית הכנסת. ודנו בזה בהרבה מספרי האחרונים בארצותיהם, כגון משנת אברהם סימן א' סעיף כ"ח, והמובא בשדי חמד מערכת חול המועד סימן י"ב, ומאסף לכל המחנות סימן ל"ב ס"ק כ"ח, ותולדות יעקב (קנייבסקי) דף ש"ד. אבל אצלנו לא היה מנהג זה כלל ועיקר. וכן אצל רוב הספרדים, עיין שו"ת רב פעלים ח"א או"ח ריש סימן ג', ונהר מצרים הלכות ס"ת סעיף ד'. אך עיין מאידך בכתר שם טוב ח"א דף רצ"ו אות נ'. ובדין אות חלולה, אם כשרה כמות שהיא, עיין שערם מצויינים בהלכה סימן כ"ה סק"ד, ובתשובותי עולת יצחק חלק א' סימן י"ב אות ח' ד"ה ועל.

עוד כתב בעיני יצחק (שם אות קכ"ח): האוחז את הספר, לא יעלנו ויורידנו כאילו הוא לולב, וכל שכן שאין לנפנף בו ולזרקו כלפי מעלה כאילו הוא כדור ח"ו, רק יחזיקנו באימה וביראה (עיין לקמן סעיף כ"ז) ויקיים מה שנאמר (תהלים ב' י"א) עבדו את י"י ביראה וגילו ברעדה. ותימה על אותם מבני שאר קהילות הנוהגים קלות ראש בזאת באין מוחה, הן בהכנסת ספר תורה חדש, הן ביום שמחת תורה. עכ"פ לא נעשה ואל יעשה כזאת במקומותינו. וע"ע בדברינו לעיל חלק או"ח סימן קי"ט הלכות שמיני עצרת הערה י"ד. ומה גם שיש בזה חשש לנפילת הספר ח"ו. דמהאיי טעמא מנהגינו שלא להגביה אותו כולו רק את היריעה וכדלעיל בחלק או"ח הלכות קריאת ספר תורה סימן כ"ב סעיף ב'.

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
אחזניה ע"ה תנעב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה

מהליכות אבותינו

אמיתות וגבורת נשות תימן, על אף צניעותן המופלאת

ידוע מעלת צניעות הנשים בדורות הראשונים, ועכ"ז כאשר היו צריכות לשנות דרכיהן, כבשו עצמן ופעלו למען אחרים. וכפי שמספר הנביא על יעל אשת חבר הקיני (שופטים ה. כו) יָדָה לַיְתָד תִּשְׁלַחְנָה וַיְמַיְנָה לְהַלְמוֹת עַמְלִים וְהַלְמָה סִסְרָא מִחֻקָּה רֵאשׁוּ וּמְחַצָּה וְחִלְפָה רִקְתָּו.

בדרך זו גם הלכו אמותינו הקדושות ביהדות תימן ורבו הסיפורים עליהן, ודי שנעלה שתיים מהן. בספר 'יהודי צעדה וסביבותיה' (דף 73) מספר: פעם אחת ניסה גוי אחד להפעיל לחץ על הרב יעבץ יעבץ, שיסדר לו דבר בלתי אפשרי. משהסביר לו הרב כי נבצר הדבר ממנו, החל הגוי לאיים עליו. משפקד את ביתנו מספר פעמים, החלה אשת הרב נעמה, לברר במה מדובר. משנדע לה כי בעלה מאוים המתינה לביקור הבא של הגוי.

משהגיע הגוי הלילה, התנפלה עליו בחמת זעם, משכה הפגיון שלו וזרקה אותו החוצה, ואח"כ חלצה נעלה והנחיתה עליו מכות אכזרי בפנים עד זוב דם. וזאת אירע לנגד עיני תלמידי הרב.

היא הוסיפה לאיים עליו להעמידו לדין, והוא התחנן בפניה שתפסיק מלהכותו על פניו, וזו המשיכה בשלה. הגוי נס על נפשו החוצה, ותהי לו נפשו לשלל. כל התלמידים מחאו כף לסבתא היקרה עה"ש, תוך כדי רעמי צחוק, ע"כ.

וגם אני שמעתי על זקנתי (אם אימ) ע"ה. שאחר שעלו ארצה והתגוררו במושב מדרך עון, היה אדם (שלא הלך בדרך ה') שהיה מגיע בכל יום למושב מקום מגוריה. פעם אחת עשה אותו האיש מה שעשה, וסיכן את חיי אחד מבניה בידעין.

זקנתי שהתגוררה סמוך לכניסת המושב, אשר לו היה כניסה אחת בלבד, הכינה ערימת אבנים בסמוך לדרך. כאשר בא להיכנס אותו האיש למושב, רגמה אותו באבנים ואמרה לו, לכאן לא תכנס יותר! הוא נס לנפשו ויותר לא ראוהו במושב, ע"כ.

ועליהן ניתן לומר דרך מליצה, (משלי לא. יח) חֲגֵרָה בְּעוֹז מִתְנַיָּה וְתִאֲמַץ זְרַעוֹתֶיהָ.

ויאמר ה' לה שני גוים בבטןך (בראשית כה. כג)

יש לשאול למה נולדו יעקב ועשו תאומים ולא באו לעולם כמו יצחק וישמעאל כל אחד בפני עצמו.

ושמא יש לומר כי מאחר שחלקו יעקב ועשו שני עולמות עשו נטל עולם הזה ויעקב נטל עולם הבא, הנה מן הראוי שלא יהיה ליעקב שום טובה בעולם הזה וזולתי הצורך כדי חיותו בלבד כי חלקו גנוו לעתיד, וגם באפשר שלא היה יכול להתקיים בעולם הזה בחלקו של עשו אם לא בזכות התורה שיקיימה, ואם חס ושלום יתרשלו ממנה לא יוכלו להתקיים בעולם כענין שנאמר וזוהי כאשר תרד ופרקת עלו מעל צוארך'. לפיכך הקדים יתברך רפואה למכה והביאם תאומים כדי שיהיה בזה הכנה גדולה שיוכל יעקב להתקיים בעולם הזה בחלקו של עשו ויגיע לו צד רחמנות ממנו מאחר שהם אחים מלידה ומבטן, וכענין שנאמר לא תתעב אדומי כי אחיך הוא, וכמו שכתבנו בפרשת חקת על פסוק כה אמר אחיך ישראל אתה ידעת וגו' משל לשני אחים תאומים והיה הרב מכה את האחד אשר לומד אצלו ואחיו אשר בבית היה בוכה וכו' עיין שם.

(מנחת יהודה' למהר"י גיפאן זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

עצה בכתב

הרב עמרם קרח רבה הראשי האחרון של תימן, היה לו שם טוב במלכות האימאם. גם המלך עצמו היה מתייעץ עמו בענייני הממלכה. וכאשר היה צריך הרב לבוא בדבר סתר עם המלך, היה לו דלת מיוחדת אשר היה בא בה, המכוננת 'הדלת המערבי' אשר היו עולים דרכה במדרגות.

פעם המלך רצה להילחם עם איזה שבט גדול וחזק של לוחמים השוכנים בשפלת החוף של תימן, הנקראים 'אורניק', שהיא ארץ גדולה מאוד, כולם שחורים אבל גיבורים, כל אחד כמו הר גדול. אמנם הם לא מרדו במלך, כי לא היו בשליטתו בכלל, אך הוא רצה לכבושם. אמר לו מארי עמרם, אל תשלח את אלסייד (האדון) עבדאלה מן אלוויר, הוא יהיה לך צרות, אתה תישבר, החיילים שלך ישברו ואתה תחזור, אתה רק תפסיד, הם יהרגו לך את החיילים שלך. (סייד עבדאלה מן אלוויר, הוא זה שהרג את המלך, והוא התחתן עם בת אלאימאם, הוא הרג אותו בסוף). המלך לא שמע לעצת הרב, ושלח אותו לקרב. חיילי האימאם הובסו וחזרו בבושת פנים.

אח"כ קרא המלך לרב ואמר לו, המשרתים אמרו שזה צריך ומוכרח לשלוח את הסייד עבדאלה מן אלוויר, והוא יכול לצור על 'אורניק', ושמעתי להם. ועכשיו הם חזרו מובסים מהמלחמה. מה אעשה?

אמר לו הרב, אם אתה תשמע לי תצלית. אני רוצה שאתה תשלח את בנך אחמד, אחמד יגינה ואחמד של השדים, אך תשלח אותו אלי ביום שישי, אבל שאף אחד לא ידע, ואני אתן לו משהו, ואגיד לו מה יעשה, וכל זה בתנאי שאתה תשלח אותו שרק הוא ילך למלחמה, לא מישהו אחר, ובמשך שנה אתה גומר את המלחמה.

בכל יום שישי היה בא הרב יחזקאל שרעבי לרב, לשמוע וללמוד תורה, ואף היה נשלח ע"י הרב לכל המקומות שהרב היה צריך. באותו יום שישי, נשמעו דפיקות בדלת בית הרב. אמר הרב יחזקאל לרב, הנה בא מישהו. אמר לו הרב, תפתח לו. פתח לו הרב יחזקאל את הדלת, וכבר אז הייתה השעה שתיים-שלוש. נכנס איש ערבי שהוא לבוש אזרח אדם פשוט, שלא הכיררו בכלל. הרב דיבר עם האיש בחדר הפנימי ונתן לו קמיע והוציא אותו לחדר הגדול לדיוואן, וקשר לו את הקמיע, ואמר לו. 'בזמן שאתה הולך להילחם, תלבש את זה תשים אותו כאן. אך כשאתה גומר את המלחמה ואתה בבית, תוריד אותו ותשמור על זה. לקח האיש את הקמיע והלך לביתו.

ביום ראשון שלח אותו המלך שילך ל'אורניק'. לאחר שנה חזר אחמד עם החיילים שכבש ב'אורניק', והפתיע את הרב, כאשר הביא אותם בשקט כאשר כולם קשורים, והציעם לפני הרב, דרך כבוד להראותו שבזכות הרב הצליח בכל זה. והתקדש שם שמים רבים.

(תפארת תימן עמ' 156)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

תלמידי כיתה א' שסיימו
בס"ד בידיעה בע"פ ובשיון
25 פעם את פרשיות
בראשית ונח יצאו להתרענן
ולהחליף כוחות בעיר
הסמוך. עדים לגדולות!!!

מראות מהמעמד המרגש הכנסת ספר
תורה של משפחת כהן (ממשפחת
התלמוד תורה) לקהילת 'פעולת צדיק'
בעירו ת"ו, אשר פארו את המעמד
תלמידי הת"ת בכתריהם, לפידיהם,
ריקודיהם ובשירתם

חכמי תימן

הרב חיים ב"ר סעדיה דְמִתִּי
(אֶסְפָּאט) זצ"ל

נולד בדְמִתָּ בשנת תרל"ג. עלה
לארץ בשנת תר"ץ והתיישב
בירושלים. למד בישיבת תורת
חיים. היה מחכמי ישיבות
המקובלים בית אל ושער השמים,
ומן המכוונים בבית הכנסת של
המקובלים רחובות הנהר. חסיד
עניו וצנוע, והרבה בתעניות
וסיגופים על חרבן בית המקדש
וגלות השכינה. שימש כחבר בית
הדין של העדה, ועמד בראש
ישיבת חיי שלום ע"ש רבינו שלום
שבוי. בשנת תרע"ד היה מראשי
המקנאים לקדושת הקבלה עסק
בפעילות ציבורית, והיה ממקימי
תלמוד תורה לילדי הקהילה
בירושלים. פעמיים נסע לעדן
בשליחות הקהילה בנו הוא ר'
יצחק שבטיאל.

נפטר בירושלים
בקוצר ימים
בכסלו תרע"ז

התודה...

הברכה...

לאיש הצעיר והיקר, העושה
למען הכלל, מרבה תלמידים
לתורה ולתעודה, ככל אשר
ביצלתו, מסייע לתלמוד תורה פני
שבאפשרותו, ידינו אהובינו
בשר מבשרינו

הרב יאיר עזרי הי"ד

יזכהו השי"ת לבנים ובנות רבים
כחול ימה, עוסקים בתורה
וביראה בדרך ישראל סבא,
דשנים ורעננים עם אורך ימים
ושנים, צדיקים וגרים כאבותינו
הקדושים, מגדולי הדור הבא
וממזכי הרבים המאירים
כעוכבים, אכי"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com

לזש"ק

יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה